

РЕШЕНИЕ

№ 6041

гр. София, 25.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4286** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Т. К. Д., представляван от процесуалния си представител адв. Н. Д., срещу решение от 17.02.2021 г., постановено по НАХД № 3198 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 6-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 17-4332-006447 от 05.05.2017 г., издадено от заместник-началника на отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на основание чл. 185 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 20 лева, за извършено нарушение на чл. 70, ал. 3 ЗДвП, както и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пред. 2 ЗДвП му е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 10 лева, за извършено нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. посочва се, че в случая практически липсва обществена опасност на деянието, което го дисквалифицира като нарушение. Счита се, че трябва да се приеме

наличие на малозначителност, при която, макар и формално да са налице белезите на административно нарушение, то деянието не е общественоопасно. Допълва се, че административнонаказващият орган и съдът не са обсъдили приложимостта на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Прави се възражение за изтекла абсолютна давност по чл. 81 от Наказателния кодекс (НК). Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се представлява.

Ответникът – отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, не изпраща представител.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна на изложените в нея съображения.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 22.03.2017 г., около 14,00 часа, служители при СДВР изпълнявали служебните си задължения. В това време по [улица], с посока на движение от [улица] към О. път, преминал на лек автомобил марка „БМВ 525Д“, с рег. [рег.номер на МПС], без включени светлини през деня, поради което бил подаден сигнал за спиране със стоп палка от дежурните полицаи. При проверката било установено, че Т. К. Д. управлявал лекия автомобил без да носи контролния талон към свидетелството за управление на моторно превозно средство. За констатираните нарушения бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Д063891/22.03.2017 г., връчен на водача на автомобила на същата дата, като нарушенията били подведени под текста на чл. 70, ал. 3 и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Жалбоподателят не възразил при връчване на АУАН. Не се възползвал от възможността да подаде писмено възражение в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН и не депозирал такова. Административнонаказващият орган, въз основа на АУАН, издал наказателно постановление (НП) № 17-4332-006447/05.05.2017 г., с което: 1/ за нарушение на чл. 70, ал. 3 ЗДвП наложил наказание „глоба“, в размер на 20 лева, на основание чл. 185 ЗДвП; 2/ за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП – „глоба“, в размер на 10 лева, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗДвП. Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да потвърди издаденото НП.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Наказателното постановление за извършените нарушения е издадено от компетентен орган и в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Видно от събраните доказателства е осъществен от обективна и субективна страна съставът на визираните в наказателното постановление нарушения. В констативната част на АУАН и в НП нарушенията са описани достатъчно ясно и изчерпателно, така, че да не възниква никакво съмнение за наказаното лице или евентуално у съда относно вида на нарушенията, за които е повдигнато административнонаказателното обвинение. Нарушенията са безспорни, както е безспорно и тяхното извършване. Нарушенията са доказани, като в хода на съдебното следствие е разпитан актосъставителят, който потвърждава написаното като констатации в АУАН. Липсват възражения и представени доказателства, които

да сочат, че автомобилът е управляван с включени светлини. Правилно е наложена и санкцията в законоустановения размер по чл. 185 ЗДвП в размер на 20 лева.

По отношение на другото потвърдено с обжалваното решение нарушение, настоящият съдебен състав намира, че по силата на чл. 100, ал. 1 т. 1 ЗДвП водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи: свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. Няма ангажирани доказателства, опровергаващи констатациите на административнонаказващия орган, че касаторът не е носил контролния талон от свидетелството за управление, при което следва да се приеме, че като не е представил на компетентните проверяващи органи документ, който е бил длъжен да носи, съгласно чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, е осъществил от обективна страна второто нарушение, за което е ангажирана отговорността му. Кореспондиращата на нарушението санкционна разпоредба на чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. второ ЗДвП предвижда административно наказание „глоба“ във фиксиран размер от 10 лева, поради което не подлежи на промяна.

Неснователни се явяват направените от касатора възражения относно липсата на обществена опасност на деянията. Законодателят е предвидил, че последната е достатъчна, за да въздигне посочените деяния в административни нарушения и да скрепи извършването на същите със съответното им административно наказание. Неприложима е разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, доколкото законодателят е регламентирал въвеждането на привила за защита при движение по пътищата, отворени за обществено ползване, изискванията към пътните превозни средства за участие в движението по тези пътища. Съдът намира, че нарушенията не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от този вид, което да обоснове тяхната маловажност. Наложените административни наказания са съобразени с характера на нарушението, като са определени в закона с фиксиран размер, което не позволява дискреция на съда в това отношение, съгласно чл. 27, ал. 4 ЗАНН.

Основателно обаче се явява оплакването, съдържащо се в касационната жалба за изтекла погасителна давност. По отношение на извършените на нарушения, които са осъществени на 22.03.2017 г. Към момента на постановяване на настоящото решение е изтекла предвидената в закона абсолютна давност. По силата на субсидиарно приложимия чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (редакция към момента на извършване на нарушението и на издаване на наказателното постановление) за административни нарушения давността е 3 г. Съгласно чл. 80, ал. 1 НК вр. чл. 11 ЗАНН, тя тече от довършването им, а за тези, които траят непрекъснато или са продължавани - от прекратяването им. Спира по чл. 81, ал. 1 НК вр. чл. 11 ЗАНН, когато преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Прекъсва се съгласно чл. 81, ал. 2 НК с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо преследваното лице, след което тече нова давност.

Независимо от това колко пъти и за какъв период от време е спирана и прекъсвана, съгласно чл. 81, ал. 3 НК, вр. чл. 11 ЗАНН, преследването на административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с 1/2 надвишава предвиденият 3-годишен такъв по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (редакция към момента на извършване на нарушението и на издаване на наказателното постановление), вр. чл. 11 от НК. Следователно, във всички случаи отговорността по чл. 6 ЗАНН давностно се погасява 4 години и половина след извършване на деянието по чл. 2, ал. 1 ЗАНН. Това разрешение е общо и важи независимо от вида на нарушението и субекта на

отговорност.

Съобразно гореизложеното, за процесното нарушение абсолютната давност е изтекла към 22.09.2021г., поради което към настоящия момент е погасено правото на

Държавата да реализира административнонаказателната отговорност на лицето чрез налагането на глобите, предмет на делото. Поради това, решението и НП ще следва да бъдат отменени.

Изходът на спора предполага възлагане на разноските в полза на страната, чиято жалба е уважена. Последното обаче почива на обективно настъпили обстоятелства, а не на усилията на процесуалния представител, още повече предвид липсата му на участие в двете проведени съдебни заседания, за което именно е ангажирана адвокатската защита.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 17.02.2021 г., постановено по НАХД № 3198 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6-ти състав, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 17-4332-006447 от 05.05.2017 г., издадено от заместник-началника на отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на основание чл. 185 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) му е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 20 лева, за извършено нарушение на чл. 70, ал. 3 ЗДвП, както и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пред. 2 ЗДвП му е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 10 лева, за извършено нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: